

Is less more?

Annika Perssons utställning på Drejeriet

Den vita kuben inne på Drejeriet i Östersund har förvandlats till ett vattenhål, ett tillhåll för de djur som söker vatten under den ständigt återkommande torrperioden. Det är till savannens hårda klimat som tankarna förs när man kliver in i galleriet och möts av alla dessa djur som samsas på samma yta. Det är rävar och ugglor. Kameleonten och hyenor. Schakaler och olika kattdjur. Den enda mänskliga figuren finner man i en glasmonter i det ena hörnet av lokalen. Det är en pojke som sitter bredvid det avhuggna huvudet av en fågel, en autentisk påminnelse om alla levande tings förgänglighet. Det finns en melankolisk acceptans över denna eviga sanning i pojakens uttryck. Pojken blir kopplingen till en metaforisk verklighet där djuren talar för mänskligheten.

Annika Perssons skulpturer i keramik framträder vid första anblick som grova men när man tittar lite närmre framträder den detaljrikedom som vilar hos djuren, inte minst ser man detta i djurens ansiktsuttryck. Detta rimmar väl med Perssons intention att förmedla känslor och tillstånd med hjälp av djur och inte sällan handlar det om att belysa den ofta orättvisa kulturella bild som finns av vissa djur. Som exempel på detta framhåller Persson hyenan. Och visst är det enkelt att avskriva hyenan som naturens galning och Scars lakejer med sitt vansinniga skratt och asätande sätt. Detta är dock att förringa det fantastiska djur som hyenan faktiskt är.

Skulpturerna samsas med tre serigrafier som är minimalistiska till sitt uttryck där varje färg, linje och form blir oerhört viktig för helhetsintrycket. Det finns inget utrymme för att något skulle vara varken felplacerat eller fel valt. Persson gör en inte besviken. I serografierna möter vi en bekant figur vars förlaga man återfinner bland skulpturerna, den vilande räven. Att arbeta med samma motiv är något som återkommer i Perssons arbete, en process som utmärks av att hon först skapar en skulptur och sedan avbildar den på olika sätt. Man skulle kunna betrakta denna process som en jakt på den rena formen, något som Persson lyckas väl med. Det är även detta som avses med det engelska uttrycket 'less is more'. Det fulländade estetiska uttrycket finner man i formens renhet.

En stark kontrast till detta finner man på det centralt placerade bordet i rummet. Där trängs djuren ihop på en väldigt liten yta vilket gör att de enskilda djurens individuella uttryck försvinner i massan. Det är en juxtaposition som inte riktigt fungerar med den övriga utställningens utformning, åtminstone inte rent estetiskt. Men det finns dock en väldigt viktig humanistiskt präglad poäng med detta bord som Persson själv kallar för "mångfaldsbordet" och det är att det måste få vara med för allt hänger ihop.

Annika Perssons utställning *..allt hänger ihop..* går just nu att se på Drejeriet i Östersund. I augusti kommer hon även att publicera en bok på eget förlag med skulpturer, teckningar och grafik även den kommer gå under titeln *..allt hänger ihop..*

Text och foto: Freddie Ross

Volym 2018-02-07